

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Vyletové a soudců JUDr. Anny Grimové a Mgr. Timma Šmehlíka ve věci

žalobce: **Děti Země - Plzeň**, IČO 64355527
sídlem Thámova 1275/21, 301 00 Plzeň
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Černoousem,
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká drůbež s.r.o.**, IČO 25212044
sídlem Velký Malahov 39, 346 01 Horšovský Týn
zastoupená advokátem Mgr. Vojtěchem Fořtem,
sídlem Vodní 90, 344 01 Domažlice

o splnění závazku ze smlouvy

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Domažlicích ze dne 2. 9. 2015,
č. j. 5 C 26/2015-50

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího a dovolacího řízení ve výši 26 708 Kč k rukám zástupce žalobce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Domažlicích rozsudkem ze dne 2. 9. 2015, č. j. 5 C 26/2015-50 vyhověl žalobě a žalované uložil povinnost snížit kapacitu farmy nosnic ve Velkém Malahově na pozemcích č. 524/3, 534/4 a 524/5 katastrálního území Velký Malahov tak, aby nepřekračovala 210 000 kusů nosnic, do jednoho roku od právní moci rozsudku (výrok I.) a uložil jí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 152 Kč (výrok II.). Po provedeném dokazování uzavřel, že nárok žalobce plyne z nepojmenované smlouvy ze dne 3. 11. 2003 obsahující časově neomezený závazek žalované zdržet se chovatelské činnosti nad limitní kapacitu, který na základě výpovědi žalované ze dne 17. 6. 2015 nezanikl. S odkazem na zásadu „pacta sunt servanda“ žalované uložil, aby požadovanou povinnost splnila. Náhradu nákladů řízení žalobci přiznal podle § 142 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) s tím, že zahrnuje soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady právního zastoupení za 5,5 úkonu právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání dne 1. 6. 2015 a 2. 9. 2015, vyjádření ze dne 13. 7. 2015 a předžalobní upomínku) po 1 500 Kč podle § 9, odst. 1 a § 11 vyhlášky č. 177/96 Sb., advokátního tarifu (dále jen AT), šest režijních paušálů po 300 Kč, ztrátu času k jednáním za 10 půlhodin po 100 Kč, cestovné zástupce k jednání osobním autem ve výši 1 894 Kč a vlakem ve výši 438 Kč podle § 13 AT, storno poplatků jízdného ve výši 140 Kč za zrušené jednání dne 15. 7. 2015 a 21 % DPH.
2. Krajský soud v Plzni jako soud odvolací poté dvakrát změnil rozsudek soudu prvního stupně, žalobu jako nedůvodnou zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů a žádnému z účastníků je nepřiznal.
3. Poprvé tak učinil rozsudkem ze dne 22. 1. 2016, č. j. 64 Co 521/2015-101. Ve shodě se soudem prvního stupně sice po skutkové stránce uzavřel, že žalobce jako občanské sdružení a žalovaná jako obchodní společnost zaměřená na chov hospodářských a jiných zvířat za účelem získávání a výroby živočišných produktů, uzavřely dne 16. 1. 2003 na dobu neurčitou smlouvu o omezení rozsahu kapacity farem pro chov drůbeže žalované v okrese Domažlice, minimalizaci a kompenzaci jejich vlivů na životní prostředí a o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene (dále jen „smlouva“). Ve smlouvě se dohodly, že žalovaná nepřekročí kapacitu farmy pro chov nosnic v obci Velký Malahov v počtu 210 000 kusů a že do 14 dnů od podpisu smlouvy dá podnět ke změně vydaného pravomocného územního rozhodnutí pro farmu ve Velkém Malahově spočívající ve vypuštění haly č. 2 a 3 z projektu a naproti tomu že žalobce stáhne jím podané odvolání proti stavebnímu povolení pro halu č. 1 a nebude vystupovat v probíhajících ani budoucích správních řízeních proti záměrům žalované, pokud nebudou v rozporu se smlouvou. Stejně jako soud prvního stupně odvolací soud posoudil smlouvu jako inominátní uzavřenou v souladu s § 51 tehdy platného zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku (dále jen o. z.), ale na rozdíl od něj a přes zjištění, že žalovaná primárně závazek porušila, když výstavbou haly č. 2 a zahájením jejího zkušební provozu v únoru 2014 navýšila počet nosnic nad smluvený limit 210 000 kusů, žalobci nárok podle § 3 o. z. odepřel s tím, že se jedná o šikanózní výkon práva, kterému nelze poskytnout ochranu. Vyšel ze zjištění, že žalovaná halu č. 2 postavila na základě stavebního povolení vydaného stavebním úřadem dne 18. 4. 2011. Dne 31. 10. 2013 byla stavba zkolaudována poté, co všechny dotčené orgány k tomu daly souhlasná stanoviska, a byla provedena závěrečná kontrolní prohlídka. Žalobci jako účastníku stavebního řízení byla všechna správní rozhodnutí zasílána na adresu jeho tehdejšího sídla a k jejich doručení došlo uložením zásilek na poště. Žalobce žádné námitky v rámci stavebního řízení nikdy neuplatnil, přestože tak činit mohl a měl a až dva roky od kolaudace haly, na jejíž stavbu žalovaná vynaložila nemalé peněžní prostředky, se začal domáhat dodržení smluveného závazku. V tomto žalobcově počínání tedy odvolací soud spatřoval šikanu žalované.

4. Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 25. 9. 2017, sp. zn. 33 Cdo 2814/2016 se neztotožnil s právním názorem odvolacího soudu s tím, že je zjednodušené, neboť jen z toho, že žalobce byl v rámci stavebního řízení nečinný, nelze jeho šikanu dovozovat, a vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení.
5. Krajský soud v Plzni poté rozsudkem ze dne 12. 1. 2018, č. j. 64 Co 521/2015-179 po doplnění dokazování i podruhé žalobu zamítl. V odůvodnění poukázal na žalobcem proklamovaný účel smlouvy, kterým je ochrana životního prostředí v okolí obce Velký Malahov a welfare (životní podmínky) nosnic. Podle stanoviska dotčených orgánů státní správy vyjádřeného ve stavebním řízení k výstavbě haly č. 2 ale nic z toho nebylo ohroženo, neboť v opačném případě by stavební povolení nebylo vydáno. Obec Velký Malahov v rámci stavebního řízení uvedla, že pokud bude použita technologie likvidace trusu s pravidelným týdenním vyvážením, je stavba haly č. 2 v souladu s jejími zájmy. Poškození životního prostředí vyvrací rovněž svědecká výpověď starosty obce, který uvedl, že problémy se zápachem trusu a nadměrným výskytem much, které v minulosti způsobil jiný od žalované odlišný subjekt, jenž od ní trus odebíral, byly odstraněny a již k nim nedochází. Odvolací soud také tehdy poukázal na to, že welfare nosnic chovaných ve Velkém Malahově ve dvou halách tzv. obohaceným klecovým systémem, který narozdíl od chovu v konvenčních (tradičních) klecích snižuje utrpení zvířat a v zemích EU se stal povinným až v roce 2012, je v souladu se zákonem č. 246/1992 Sb. na ochranu zvířat proti týrání, vyhláškou č. 208/2004 Sb. o minimálních požadavcích pro ochranu hospodářských zvířat a se směrnicí Rady č. 74/1999 EK. Žalobce přitom ve smlouvě s tímto způsobem chovu nosnic souhlasil. Kromě toho žalobce v řízení neobjasnil, jak by se splnění jeho požadavku snížit počet nosnic mělo příznivě projevit na životních podmínkách zbylých zvířat. Odvolací soud rovněž poukázal na rozpor mezi jednáním žalobce, který na jednu stranu usiluje údajně o zlepšení životních podmínek nosnic, ale na druhou stranu jsou mu tyto podmínky lhostejné, neboť od roku 2011 žádnou kontrolu na farmě ve Velkém Malahově neprovedl, třebaže mu to smlouva umožňuje. Ze smlouvy si tak vybral jen jednu povinnost, jejíž splnění žalovanou se domáhá, ale o vylepšení životních podmínek v klecích umístěných nosnic se přestal od roku 2011 snažit. Na základě těchto úvah odvolací soud uzavřel, že třebaže se smlouvy mají dodržovat, je požadavek žalobce domáhající se splnění povinnosti žalovanou ze smlouvy, kterou se sám neřídí, v rozporu s dobrými mravy. Zjevným účelem žaloby není snaha chránit životní prostředí v okolí obce Velký Malahov a zlepšit welfare nosnic, ale poškodit žalovanou zmařením investice do výstavby haly č. 2. Takovému žalobcovu šikanóznímu chování proto odvolací soud opětovně odepřel ochranu.
6. Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 27. 8. 2019, č. j. 33 Cdo 2377/2018-214 i tento v pořadí druhý rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu soudu vrátil se závazným právním pokynem, jak by měl rozhodnout. Odvolacímu soudu vytknul nerespektování jeho předchozích právních závěrů, podle kterých pro právní vztahy vyplývající z uzavřené smlouvy je rozhodující obsah smlouvy (vlastního smluvního ujednání), tedy co si strany samy závazně dohodly (jaké povinnosti účastníci smluvně převzali a jaká práva si smlouvou založili). Subjektivním povinností žalované odpovídalo právo žalobce jejich splnění od žalované vyžadovat včetně práva vynutit si jejich splnění žalobou u soudu. Pokud odvolací soud odepřel žalobci právní ochranu výkonu jeho práva spojeného s požadavkem na splnění smluvní povinnosti žalovanou, neučinil tak podle dovolacího soudu v souladu s jeho rozhodovací praxí vycházející z názoru, že šikanou je takový výkon práva, jehož jediným cílem je poškodit či znevýhodnit jiného a že pouze šikanóznímu jednání, které je v rozporu s dobrými mravy, lze odepřít ochranu. V té souvislosti dovolací soud zdůraznil, že je pouze na žalované a nikoli na odvolacím soudu, aby uvedla skutečnosti svědčící pro závěr, že jediným cílem žalobce bylo ji poškodit či znevýhodnit. Za takovou výjimečnou okolnost ale podle dovolacího soudu nelze považovat ani postup žalobce související s uzavřením smlouvy a kontraktačním procesem, tedy že do smlouvy neprosadil konkrétní vylepšení životních podmínek nosnic, ani kladné stanovisko dotčených orgánů státní správy k výstavbě

haly č. 2, ani chování (pasivita) žalobce při uplatňování práva kontrolovat dodržování podmínek smlouvy a ani samo přesvědčení odvolacího soudu, že kontrolní činnost mohl vykonávat důsledněji. Nic z toho tedy podle dovolacího soudu nemůže vést k závěru o šikanózním výkonu práva žalobcem. Naopak nelze ztrácet ze zřetele, že žalovaná ve smlouvě převzala časově neomezený závazek upustit od výstavby haly č. 2 a nepřekročit stanovený limit chovu nosnic, který porušila, aniž by tento její závazek zanikl. Protože zjištěné okolnosti neumožňují přijmout závěr o žalobcově šikanózním výkonu práva, není podle dovolacího soudu na místě žalobci soudní ochranu jím uplatněného práva odeprít.

7. Nejvyšším soudem jednoznačně vyslovený právní názor, podle kterého se o šikanu ze strany žalobce nejedná (přestože všechny shora popsané indicie uvedené zejména v pořadí druhém rozhodnutí odvolacího soudu, na které nyní pro stručnost odkazuje, svědčí o opaku) je pro odvolací soud podle § 243g odst. 1 věta první a § 226 o. s. ř. závazný. Tento názor dovolacího soudu tak v podstatě odvolacímu soudu nedává prostor k jinému závěru, než že je třeba žalobě vyhovět.
8. Nic na tom nemůže změnit ani vyjádření žalované a její odkaz na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu (např. rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 992/99, 21 Cdo 895/2001, 22 Cdo 1567/2004 a 22 Cdo 1265/2007), z nichž lze dovodit, že jediným cílem žalobce je snaha ji poškodit. O tom svědčí nejen to, že nepřebíral zásilky týkající se stavebního řízení k výstavbě druhé haly a žádné námítky ve stavebním řízení nevznášel, ale i samotný obsah smlouvy. Smluvní pokuta upravená v článku VI. odst. 1 smlouvy se původně vztahovala i na článek II., bod 2 obsahující její závazek nepřekročit kapacitu 210 000 kusů nosnic farmy. Ten pak ale smluvní strany škrtnuly, čímž vyjádřily vůli tento závazek pokutou nesankcionovat a žalobcem překročení tolerovat. Tento závěr vyplynul z náročného vyjednávání o podobě smlouvy, které probíhalo za účasti zástupců smluvních stran a dotčených obcí a za pozornosti místního tisku. Prvotní aktivity žalobce totiž směřovaly k dosažení změny technologie uskladňování slepičího trusu, která v obci Zhoř vyvolala nadměrné množství much. Proto se při jednáních hovořilo o tom, že pokud bude nastavena bezproblémová technologie uskladňování a likvidace trusu, lze v budoucnu uvažovat s rozšířením projektu o další halu. Absolutní zákaz nestavět tak platil pouze pro halu třetí. Ve stejném duchu pak byla koncipována smlouva o zřízení věcného břemene z 21. 1. 2005, která žalobci zaručovala, že na pozemcích zatížených věcným břemenem v jeho prospěch nebude provádět bez jeho souhlasu stavby. Věcným břemenem proto byly zatíženy pouze části pozemku č. 524/3, 524/4, 524/5 a 524/10 a věcné břemeno se naopak netýkalo pozemku, na kterém měla stát hala č. 2. Z toho je zřejmé, že předmětná smlouva výstavbu druhé haly nevyloučila. Ke klecovému způsobu chovu nosnic žalovaná podotkla, že je v souladu se zákonem na ochranu zvířat a žalobce - subjekt zaměřený na ochranu práv zvířat - jej ve smlouvě výslovně schválil. V neposlední řadě žalovaná poukázala na to, že během vlekoucího se soudního řízení se vytrácí ze zřetele účel smlouvy, který stavbou haly č. 2 nebyl ohrožen. Hala je navíc v souladu se zájmy obyvatel Velkého Malahova, neboť jim zajišťuje pracovní příležitosti bez nutnosti dojíždět do vzdálených a na pracovní příležitosti bohatějších destinací regionu. Žalobce, který až po čtyřech letech od zahájení stavebního řízení a jí do haly vynaložených investicích ve výši cca 180 milionů korun urputně brání jejímu využití, když požaduje likvidaci cca 200 000 nosnic, podle ní jiný motiv, než šikanu a snahu ji poškodit, mít nemůže.
9. Přestože je vyjádření žalobkyně založeno na logických argumentech majících oporu v provedených důkazech, nic nemohou změnit na právním závěru Nejvyššího soudu, podle kterého v řízení nebylo prokázáno, že jediným cílem žalobce byla snaha žalovanou poškodit. Bez ohledu na to, že žalobce po celou dobu řízení smysl svého počínání neobjasnil a přestože z provedených důkazů jednoznačně plyne, že ochrana životního prostředí obce Velký Malahov a zlepšení životních podmínek chovu nosnic tímto jeho cílem není, odvolací soud se podřizuje právnímu názoru dovolacího soudu akcentujícího obecné pravidlo civilního práva, že daný slib

zavazuje a smlouvy mají být plněny. Za této situace mu nezbylo, než aby rozsudek soudu prvního stupně ukládajícího žalované povinnost, k níž se smlouvou z roku 2003 zavázala, a to snížit kapacitu farmy nosnic ve Velkém Malahově tak, aby nepřekračovala 210 000 kusů, do jednoho roku od právní moci rozsudku, podle § 219 o. s. ř. potvrdil, včetně věcně správného nákladového výroku.

10. Požadavku žalobce, který až po vyhlášení rozsudku odvolacím soudem požadoval navýšení nákladů řízení o DPH s tím, že mu je soud prvního stupně opomněl přiznat, přestože je v odůvodnění rozsudku uvedl, nelze vyhovět. Žalobce se proti nákladovému výroku rozsudku soudu prvního stupně neodvolal a nesrovnalost mezi jeho výrokovou částí a odůvodněním by bylo možno napravit pouze postupem podle § 164 o. s. ř., tedy opravným usnesením soudu prvního stupně (v případě, že nejde o početní chybu, neboť tu by už opravovat nešlo).
11. O nákladech odvolacího a dovolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a žalobci přiznal náhradu nákladů právního zastoupení za šest úkonů právní služby (vyjádření k odvolání z 21. 12. 2015, účast při jednání odvolacího soudu dne 19. 1. 2016, podání dovolání z 29. 4. 2016, účast při jednání odvolacího soudu dne 9. 1. 2018, podání dovolání z 2. 5. 2018, účast při jednání odvolacího soudu dne 17. 12. 2019) po 1 500 Kč podle § 7, bod 4 ve spojení s § 9 odst. 1 a § 11 odst. 1, písm. g, k AT, šest režijních paušálů po 300 Kč podle 13 odst. 3 AT, cestovné právního zástupce ke třem jednáním u odvolacího soudu z Prahy do Plzně a zpět veřejnými dopravními prostředky v celkové výši 608 Kč (200 Kč + 188 Kč + 220 Kč) a náhradu za ztrátu času cestami k jednáním za celkem 24 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 AT. Po navýšení náhrad o 21 % DPH podle § 137 odst. 3 o. s. ř. ve výši 2 900 Kč a připočtení zaplaceného soudního poplatku za dovolací řízení ve výši 10 000 Kč činí celková žalobci přiznaná náhrada 26 708 Kč.
12. Za neúčelný odvolací soud považuje úkon žalobce spočívající v sepisu závěrečného návrhu z 20. 1. 2016, který měl žalobce možnost přednést při jednání odvolacího soudu, a dále za dvě podání z 20. 7. 2018 a 14. 1. 2019 adresovaná Nejvyššímu soudu, ve kterých jej upozorňoval na v médiích probírané, jinak ale notoricky známé, neutěšené životní podmínky slepic chovaných v klecích a současný tlak obchodních řetězců na ukončení prodeje vajec z klecí.
13. Pokud žalobce zaplatil za dovolací řízení na výzvu soudu prvního stupně nesprávně a v rozporu s § 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudní poplatek dvakrát, rozhodne o vrácení částky 10 000 Kč žalobci soud prvního stupně podle § 10 odst. 1 věta první ve spojení s § 3 odst. 1 věta první zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. Dovolání se podává u Nejvyššího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně, do dvou měsíců od jeho doručení.

Plzeň dne 17. prosince 2019

JUDr. Jana Vyletová v. r.
předsedkyně senátu